

kleinigheid! Een man met vijf kinderen, die hals over kop naar Holland komt, en voor wie ik een huis moet zoeken en in orde brengen, en dan gebonden aan prijs! Ik ben natuurlijk blij dat ik hem zien zal, maar de tijd is zoo kort: als alles maar goed terechtkomt. Enfin, lees zelve, en zend den brief s. v. p. terug. Je liefhebbende Henriëtte.”

Juffrouw Bettemie zette daarna haar bril op om het fijne schrift van Constant te lezen. — Ik kom naar Holland, met al de kinderen, schreef hij. De doctor zegt dat ik mij haasten moet, wil ik er het leven afbrengen. Een langer verblijf in dit klimaat zou mijn dood zijn. — Er volgde een reeks financiëele bezwaren, klachten over den vulgairen schoonvader met wien hij thans de zaken moest afwikkelen, regelingen die nog te treffen waren en bestellingen die Henriëtte moest uitvoeren. — Nu, ze was er ook de naaste toe!

Juffrouw Bettemie zat na te denken met den opengevouwen brief op haar schoot. Ze vond dat Henriëtte wel wat blijder had kunnen zijn; 't was toch haar eenige broer, en ze had hem in zooveel jaren niet gezien. Als zij in Henriëttes plaats geweest ware, ze had hen eerst te logeeren genomen en hem daarna zelf een huis laten zoeken.... je kon immers nooit weten of 't Constant in den Haag bevallen zou, en of zoo'n knappe man als hij niet gauw misschien ergens anders een betrekking kreeg. Als haar moeder nu nog leefde, had zij ze wel zoolang kunnen herbergen.... en ze keek rond in die groote kamer, en bedacht hoeveel ruimte, waar niemand wat aan had, er in háár huis was....

Wat had' ze dan al meer kunnen doen, als ze geen eenzame, ongehuwde juffrouw was geweest!.... Ze had' een paar kinderen voor hare rekening kunnen nemen.... vooral dien aardigen jongen die voor zeeofficier wilde studeeren, wat veel geld kostte. Want 't zou héél jammer zijn als de carrière van zulk een jongen bedorven werd!....

Ze was zoo in gedachten verdiept, dat de meid wel tweemaal kloppen moest, eer de juffrouw „binnen!” riep. Ze durfde nu niet langer wachten; de juffrouw had niet gebeld om te dekken, en ze kon het eten niet langer goed houden. De juffrouw was altijd zoo op tijd, dat zij niet begrepen had waarom zij van daag niet had gebeld.

De juffrouw bleef nòg in gepeins zitten, ook toen het eten al opgedragen was. Daar zat ze; 't was de pen van een teekenaar waardig: voor die tafel, die veel te groot was, maar waar ze indertijd met haar ouders en met hun allen aan gezeten hadden, met die schalen, eveneens veel te groot, maar waar ze indertijd met hun allen van gegeten hadden: de portietjes geleken er nu poppenrantsoentjes op! En ze bedacht eensklaps dat ze nog vleesch voor de meiden moest geven; ze deed dit, en daarna zat ze weer eveneens als daarvóór. — Wat nicht Henriëtte bij haar drukke huishouden een beslommeringen kreeg!.... Jammer dat zij, die zooveel tijd had, haar nu niet wat kon bijstaan.... Ze zou bijvoorbeeld zoo'n plezier hebben om dat huis nu eens netjes voor Constant te meubileeren.... ze zou nog heel goed weten hoe hij alles graag had.... Als ik nicht Henriëtte was zou ik toch voorzichtig